

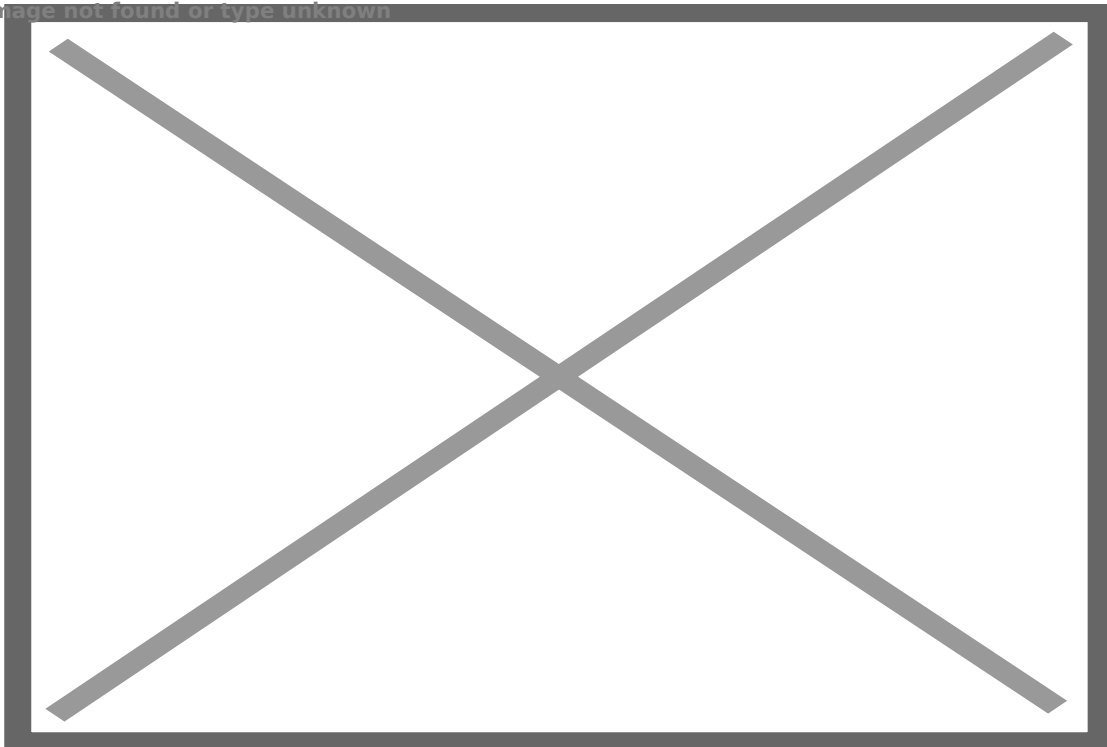
Đừng đẩy báo điện tử lâm vào cảnh “sáng đăng - trưa gỡ - chiều gỡ”

15:56 29/09/2016

Tác giả: Admin

Việc gỡ bài trên báo điện tử, hay cơ quan báo chí đăng cải chính thông tin do bài viết có sai sót trong quá trình tác nghiệp, dẫn đến một số thông tin không chuẩn xác không phải bây giờ mới có.

Image not found or type unknown

Những tin, bài đã được xuất bản, nên được gửi đường link đến các cơ quan quản lý báo chí để theo dõi, giám sát. Ảnh minh họa

Nhưng gần đây, việc gỡ bài đã đăng tại một số cơ quan báo chí không còn tuân theo quy luật cũ nữa. Việc gỡ bài có những dấu hiệu mang động cơ riêng, đang ảnh hưởng nặng nề đến uy tín của nghề báo và người làm báo.

Tình trạng gỡ bài diễn ra tràn lan

Thực tế hiện nay, một **bài báo** đăng lên thường có 2 nguyên nhân dẫn đến việc bị gỡ. Như đã nói ở trên, do sai sót trong quá trình tác nghiệp, thông tin chưa khách quan, dẫn đến bài viết chưa chính xác, phải gỡ đi, hoặc sửa chữa để đăng lại, thậm chí không đăng lại do sai sót của nhà báo. Mấu

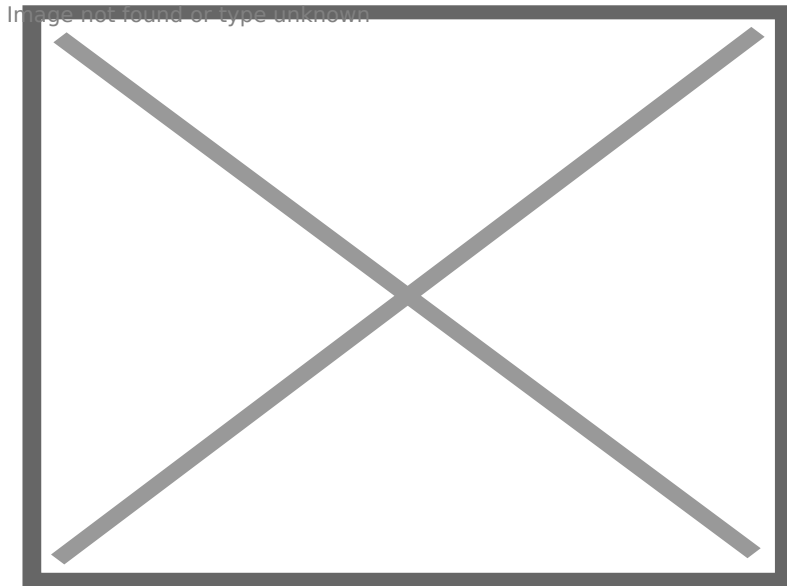
chốt của việc một bài báo chống tiêu cực, phanh phui vụ việc... đăng được một vài ngày, thậm chí một vài tiếng đã bị gỡ đi là vì sao? Khi các đối tượng bị cơ quan báo chí phanh phui các sai phạm, họ tìm cách tiếp cận các cơ quan báo chí để xin xỏ, làm những động tác ABC, tìm cách gỡ bài báo đó để các báo khác không viết nhiều hơn nữa, hoặc để cho những người đang đấu tranh đòi quyền lợi không có phương tiện để phanh phui sự thật nữa. Đương nhiên, ai cũng biết là để gỡ bài thì phải có điều kiện, có gặp gỡ, tiêu cực nảy sinh từ đó.

Ở trường hợp này, nhiều khi bài phản ánh đăng lên, có hiện tượng phóng viên, cơ quan báo chí thông tin ngược lại cơ quan đơn vị, cá nhân bị phản ánh trong bài báo xem họ có nhu cầu muốn gỡ không, để đổi lại bằng những hợp đồng quảng cáo, hợp đồng tuyên truyền.

Trường hợp các cơ quan, doanh nghiệp, cá nhân sau khi bị phanh phui sai phạm, tìm đến cơ quan báo chí để xin gỡ tin bài. Tuy nhiên, với những cơ quan báo chí công tâm, đặt uy tín cơ quan và lợi ích độc giả lên hàng đầu, họ sẽ không chấp nhận lời đề nghị “thiếu tế nhị” kia. Thí dụ bằng chính loạt bài của tác giả nọ trên một tờ báo điện tử, phanh phui những sai phạm tại một trường đại học lớn. Việc phản ánh của tuyến bài điều tra đó đã có hiệu quả khi cơ quan quản lý nhà nước đã vào cuộc phân định đúng sai rõ ràng.

Tuy nhiên, sau khi vụ việc được giải quyết, thì chính người đứng ra tố cáo vụ việc, nay đã ở cương vị Hiệu trưởng của trường đó, lại đến nhờ gỡ loạt bài đó để tránh ảnh hưởng đến uy tín nhà trường. Nhưng tác giả không đồng ý, vì gỡ đi thì chỉ đạt được mục đích của ông Hiệu trưởng, còn những mục tiêu tốt đẹp trước kia đấu tranh cho lẽ phải không còn nữa.

Tình huống nói trên, những cá nhân, tổ chức, đơn vị này lại vòng vèo, gặp những cơ quan, cá nhân thứ ba có tầm ảnh hưởng đến cơ quan báo chí, như cơ quan chủ quản của tờ báo chẳng hạn, để dùng **sức ép** chỉ đạo ban biên tập, phóng viên gỡ bỏ bài. Hiện tượng này đang xảy ra khá nhiều. Nếu thống kê lượng bài bị gỡ trên báo điện tử mấy năm gần đây, dám chắc có đến hàng trăm, thậm chí hàng nghìn bài.

Ảnh minh họa

Không thể thích là đăng, thích gỡ là gỡ

Để hạn chế tình trạng nói trên, báo điện tử cũng cần phải thực hiện công tác lưu chiếu như đối với báo in. Việc gỡ bài cần được quản lý chặt chẽ, không thể thích đăng là đăng, thích gỡ là gỡ. Do vậy một bài báo đăng lên, tòa soạn phải có quy định rõ ràng về việc gỡ bài: Vì sao gỡ, gỡ như thế nào, ai có quyền gỡ? Bạn đọc cũng phải đầu tư những chi phí về thiết bị, về công nghệ và tiện ích mạng để đọc bài báo thì khi bài bị gỡ đi, tòa soạn phải có trách nhiệm thông tin tới bạn đọc để thể hiện sự tôn trọng đối với họ.

Còn với cơ quan quản lý báo chí, cũng cần biết được các cơ quan báo chí xuất bản tin bài điện tử như thế nào. Không thể để tình trạng đăng ồ ạt, gỡ ồ ạt mà cơ quan quản lý báo chí không biết, không kiểm soát nổi. Chính sự thiếu kiểm soát đó đã tạo kẽ hở để cho một số tòa soạn, phóng viên không làm việc hết mình vì bạn đọc. Họ có thể đăng 30 phút, 1 tiếng để “nấn gân” đơn vị, doanh nghiệp, để thực hiện những mục đích cá nhân.

Những tin bài đã được xuất bản, nên được gửi đường link đến các cơ quan quản lý báo chí để theo dõi, giám sát. Điều này không khó, bởi bài đã đăng là công khai, hàng nghìn, hàng trăm nghìn bạn đọc có thể đã đọc được, không có lý do gì thoái thác gửi đến cơ quan quản lý báo chí. Điều này cũng có một tác dụng khác nếu cơ quan, tổ chức bị phản ánh sai phạm có các động thái đe dọa, hành hung phóng viên thì cơ quan quản lý báo chí có thêm cơ sở chia sẻ, bảo vệ phóng viên.

Thông thường, các cơ quan phải do tổng biên tập hoặc phó tổng biên tập phụ trách mới đủ thẩm quyền gỡ bài. Tuy nhiên, để việc gỡ bài không thành giai thoại “sáng đăng - trưa gỡ - chiều gỡ”,

tránh những loạt bài chống tiêu cực hay bị gỡ đi, cần có sự thống nhất trong ban biên tập, phải bảo vệ bản quyền tác giả, không thể để trường hợp bài bị gỡ mà đến chính tả giả bài viết cũng không được biết.

Giải pháp tiếp theo, việc gỡ bài phải được thống nhất giữa tác giả bài viết và ban biên tập. Bởi vì hiện nay, việc gỡ bài ở từng tòa soạn là khác nhau về “thao tác”. Có tòa soạn chỉ cần một động thái của phóng viên là gỡ được chứ không nhất thiết phải là tổng biên tập.

Nhiều phóng viên chia sẻ, họ lên kế hoạch thực hiện một loạt bài **điều tra**. Tuy nhiên, khi mới tiến hành được một vài bài thì bài đăng đã bị gỡ, khiến cho kế hoạch của họ bị dở dang. Điều này cũng có thể dẫn đến tình trạng một người đi kiện đòi lại mảnh đất bị chiếm đoạt, in bài báo để kẹp vào hồ sơ gửi đến các cơ quan chức năng, nhưng lên đến nơi thì bài báo đã bị gỡ mất rồi, tài liệu trở thành giả, không có thực. Khi đó người đi kiện có thể bị đẩy vào hoàn cảnh khốn cùng hơn rất nhiều lần so với khi cơ quan báo chí chưa vào cuộc. Khi ấy, người dân mất niềm tin vào báo chí, báo chí không những không bảo vệ được họ, mà còn bắt tay với cái sai để đẩy họ vào sự khốn cùng hơn./.

Vũ Văn Tiến - TBT Tạp chí Mặt trận

Link bài viết: <https://nguoilambao.vn/public/dung-day-bao-dien-tu-lam-vao-canh-sang-dang-trua-gap-chieu-go>